

Get your kicks on route 66

De voorbereiding

Zo'n drie jaar geleden is bij ons het idee geboren om de Route 66 te gaan rijden. Op de motor uiteraard. Het leek ons een mooi cadeau voor onszelf bij ons 25 jarig huwelijk. Na wat zoeken vonden we een organisatie die alles voor ons regelde, inclusief de camper waarmee we na het volbrengen van de route 66 nog 2 weken door een aantal nationale parken wilden trekken.

Verder werden er een nieuwe fotocamera en zogenaamde doorwaaijassen aangeschaft. Dus geheel met een complete uitrusting stonden we op 14 juli 2007 op Schiphol.

14 juli Amsterdam – Chicago

We moesten in vertrekhal 3 zijn bij de incheckbalie 26. Daar stonden Piet Bougie (die later Rene Bousie bleek te heten) en Peter Berends al op de groep te wachten. Er waren er al een paar meer van de groep. Ze herkenden ons duidelijk aan onze helmen. Handje schudden, namen noemen, even kletsen. We hoefden alleen ons paspoort te laten zien en dan konden we de grote bagage afgeven.

Nadat we in Chicago zijn geland duurt het nog een flink poosje voor we in het hotel zijn. Een van de leden van ons gezelschap heeft de twijfelachtige eer om door de Amerikaanse douane binnenstebuiten te worden gekeerd. Daarna kunnen we de plek waar de busjes naar het hotel staan niet vinden, en als we daar zijn is er geen busje naar ons hotel. Door het tijdsverschil lopen we redelijk op ons tandvlees. Morgen is er een 'rustdag'.

15 juli Chicago

De volgende ochtend maken we kennis met het Amerikaanse ontbijt. Veel zoetigheid en geen hartige hap zoals een plakje kaas of worst. Zoals verder in de weken zou blijken was dit hotel nog redelijk goed. We hebben deze dag vrij en gaan de stad bekijken. Met het Duitssprekende deel van ons gezelschap (3 Duitsers en 2 Zwitsers) gaan we met de bus naar downtown Chicago. We lopen door diverse parken en vinden in een straatje het echte begin van Route 66. Hier maken we een foto, want met de motor zullen we hier niet komen.

Halverwege de dag splitst de groep zich. Wij gaan de Sears towers nog beklimmen en de anderen gaan terug naar het hotel.

16 juli Chicago – Lincoln

Vandaag gaat het echt gebeuren. We gaan motor rijden. Om 8 uur verzamelen en de motoren uitzoeken. Wij nemen een paars/blauwe Honda Goldwing. Een superbeste keuze blijkt achteraf, en door de kleur is verder niemand geïnteresseerd in deze toerbuffel.

Formulieren invullen, de bagage voor onderweg in de motor en de tassen op de volgauto proppen en we kunnen op weg. We rijden de stad uit en gaan eerst nog even tanken. Hier blijkt hoe belangrijk het is dat er een volgauto is met reservemotorfiets. Joop breekt de sleutel af als hij de tank opendoet en kan dus niet verder rijden. Reservemotor pakken, doorrijden maar weer.

In het stadje Odelle bezoeken we een beroemde (??) benzinepomp met garage in jaren-30 stijl. Na een lunch in Pontiac rijden we naar Lincoln waar we onze volgende slaappleats hebben.

17 juli Lincoln - St Louis

Het ontbijt is in dit hotel nog magerder dan in het vorige. Alleen koffie, donuts en muesli met melk. Omdat gisteren de sleutel van de Honda is afgebroken moeten we bij een dealer langs. De reisleiding dumpst ons bij een koffietent en gaat op zoek. Ondertussen begint het verschrikkelijk te regenen en onweren. We zien de bliksem inslaan in een telefoonpaal aan de overkant van de weg.

De weg is glad geworden van de regen. Dus er wordt voorzichtig gereden. En dan gaan we naar de langste "voetgangersbrug" ter wereld. Het is de oude brug over de Mississippi rivier die nu alleen nog voor voetgangers is. Een lijk van een ding, maar leuk om te zien. Sommigen wandelen helemaal tot aan de overkant. Later zien we dat ze dan eigenlijk al gelijk in St. Louis staan.

We delen een taxi met het Duitse stel om naar St Louis te gaan. Naar de 'millennium arch'. Een toeristische attractie in de vorm van een grote boog waar je naar boven kunt voor het uitzicht. Daarna met z'n vieren gegeten in de Spaghetti factory, lekker Italiaans.

18 juli St Louis – Lebanon

We rijden vandaag lekker door bobbeltesland. De eerste 2 dagen was het landschap plat als een pannenkoek. Maar vandaag was het veel beter. Lekker omhoog en omlaag met mooie lange bochten om in te hangen.

We reden naar Macavern Caves waar Jesse James zich zou hebben schuilgehouden en lunchen daar. Echt in Nergenshuizen komen we bij een heel bijzonder café. Aan de balken hangen allemaal bh's. In alle maten die je maar kunt bedenken. Die zijn geschonken door de vrouwen die het café bezocht hebben. De dames van onze groep hebben hun bh's overigens gewoon aangehouden. Maar het was wel heel grappig om te zien.

19 juli Lebanon – Miami

Omdat er op televisie gedreigd wordt met slecht weer en omdat de tenen van zweefvliegergids Peter jeuken,

gaan we vandaag zo snel mogelijk rijden om het noodweer voor te blijven.

Om 8 uur gaan we weer rijden.

Als het lunchtijd is, gaan Joop en Nienke kijken of er een eethuis is. Tussen de McDo, de Subway en de Burgerking zit een Stirlion. Geen idee wat het is, maar ze hebben er salade volgens zeggen. Direct naar binnen gerend. Peter neemt een sandwich chickenbreast met friet, Jacqueline neemt stirlion met gepofte aardappel. Stirlion blijkt een soort biefstuk te zijn. Mooie malse stukjes met gepofte aardappel en rijst. Superlekker. En de saladebar is om van te watertanden. Niet alleen heerlijke salades, maar ook vers fruit. Samen als toetje lekkere verse aardbeien en watermeloen genomen. Tjonge wat een koningsmaal. Peter heeft Jacqueline helemaal tevreden op de foto gezet.

Om kwart over twaalf weer verzamelen. Kleine briefing. Het slechte weer lijkt nog wat uit te blijven. Dus we gaan een oud mijnmuseum bekijken. Blijkt hartstikke leuk te zijn. De jongste vrijwillige bediende is volgens eigen zeggen 77 jaar, de mevrouw die er loopt is 87. Mooi toch. Hele leuke dingen gezien. Interessante foto's (een groepsfoto waar drie man 2 keer opstaan) en mooie jurken. En een T-ford uit 1919 die nog echt werkt. Hij wordt voor ons gestart.

We moeten nog een stuk verder naar Miama, Oklahoma. Hier krijgt gids Peter het voor elkaar ons naar het verkeerde hotel te loodsen. Maar alles komt goed.

20 juli Miami – Oklahoma city

Vandaag naar Oklahoma city. Dat is 220 mijlen, dus een hele reis. Het is al redelijk warm als we om 8 uur vertrekken. We karren vlot door en na een aantal mijlen komen we bij het beroemde (o ja) rock café waar we gaan eten. Binnen is het redelijk vol en niet te harden zo warm ondanks de airco. Dus gaan we buiten zitten. We nemen allebei een kipsalade. Er zijn er een heleboel die aan de salade gaan. Zouden die de hamburgers ook al zat zijn? Daardoor duurt het even voor we wat te eten krijgen. Maar het smaakt allemaal goed. Jacqueline heeft in een souvenirwinkel (die speciaal voor onze groep geopend werd) nog een T-shirt met geborduurd Route 66 er op gekocht. Het laatste stukje gaat snel en dan gaan we de snelweg op bij Oklahoma City. Dan denk je dat je er bent, maar dat is helemaal niet zo. Je rijdt zo maar nog ruim een halfuur om de stad heen voor je op de plaats van bestemming bent. Van de ene op de andere snelweg. En dan een klein stukje file omdat de afslag afgesloten is. Volgende afslag en een stukje terug. En dan een hotel 6 motel dat vlak bij allerlei winkels is. Het kan niet waar zijn!! En dat is het dan ook niet. Verkeerde hotel. Effe verderop moeten we wezen, midden tussen de kantoorgebouwen lijkt het wel.

21 juli Oklahoma city – Amarillo

Vandaag weer 260 mijlen. Dus..... weer om 8 uur vertrokken.

Om kwart voor tien stoppen we ergens langs de weg om water te drinken. En de dames gaan massaal de bosjes in om te plassen. Ook Jacqueline dus. Verder gaat het weer. Over de brug met de 28 bogen. Een attractie volgens het boekje, gewoon een brug volgens ons. Om half twaalf is er weer een drinkpauze. We hebben er dan bijna 100 mijlen opzitten. Dat schiet mooi op, denken we.

In Clinton getankt. Daar was ook een route 66 museum, maar daar gaan we niet naar toe. Daar moet je voor betalen en in Elk niet volgens de reisleiders. Dat klopt dus niet, Elk kost \$3,00 pp. Als we weer op weg gaan, staan we bijna meteen weer stil. Er komt een parade langs met de plaatselijke politie, brandweer en ambulance en een stoet van verenigingen en leuke auto's.

Verder gaat het weer, Texas in. De omgeving is niet bepaald inspirerend. Kale vlakten en weiden.

Jacqueline valt bijna in slaap. Maar hopen dat dat bij Peter niet gebeurt. Veel snelweg. Maar gelukkig ook stukjes van de hele oude route 66 van 1930/1960. In de dorpjes waar we doorheen gaan is het nu wel weer bloedheet. Ergens in Nergenshuizen bij een benzinepomp weer wat gedronken. Nog even de laatste 50 mile afraggen, tanken en naar het hotel. Het is dan al na zeven uur. Biertje

22 juli Amarillo – Santa Fe

Tjonge, wat een prachtige dag. Zo is het niet erg om 310 mijlen te rijden. Wow wat een mooie rit.

Tussen Vega en Adrian de oude route 66 gevolgd. De ingegraven Cadilacs gefotografeerd. Peter heeft er JM en PM op gespoten met een spuitbus die hij van een dame kreeg. Je kon toch niet weggaan zonder je naam er op gezet te hebben, vond zij.

We gaan de grens met New Mexico over. Het landschap blijft erg ruig en kaal met hier en daar een flinke bult erin. Precies zoals wij het graag zien. De grond wordt van bruingeel roodbruin. De bomen en struiken verdwijnen. En er komt ruig gras en harde struikjes en twijgen voor terug. Het gras gaat over van mooi groen naar lichtbruin. Je kunt merken dat hier normaal gesproken niet zo veel water valt. Alleen taaie planten houden het hier vol.

We hebben nog een stukje berg gereden. Er stond dat er gedurende 3 mijlen bochten zouden komen. Nou, prachtige ronde bochten berg zoals in de Vogezen en de Elzas. Heerlijk sturen met een beetje ruimte op je voorganger. De eerste test goed doorstaan.

23 juli Santa Fe – Gallup

Omdat Santa Fe op 2300 meter hoogte ligt was het vanmorgen heerlijk koel buiten. Peter had gisteravond de airco uitgezet vanwege de herrie. Maar die moest later toch weer aan omdat het zo warm werd op de kamer. En rond halfzes weer uit omdat Peter het zo koud had. Hij kwam zich bij mij even warmen. Want ik had het niet koud.

Bij het ontbijt lekker 'echt' bruin brood gegeten met jam. Dat hou je toch het langste vol. Lekkere thee erbij.

Maar drie bakkies genomen.

Over de snelweg naar Albuquerque en vandaar naar een "Indianendorp" om aapjes te kijken. Kleine huizen met ronden dikke muren en een oven in de tuin

Nog een stukje snelweg en dan binnendoor naar Laguna waar het etenstijd is. Peter eet een 'foot long hotdog' in een brood met alles erop en eraan. Jacqueline neemt een 'Lagunaburger' met alles erop en eraan. En van echt vlees, gebakken op een plaat (niet in de frituur). Het was heerlijk. Maar achteraf beide wel pittig. Er moest tenminste flink wat bluswater aan te pas komen tijdens de rest van de dag.

Bij Gallup even flink zoeken naar het hotel, maar daar raken we al aan gewend. Hotel 6, dus redelijk lang wachten op de kaartjes. Het gewone avondritueel.

24 juli Gallup – Flagstaff

We gaan op zoek naar ontbijt. Want dat is er niet bij in dit hotel. Het eerste benzinestation is dicht, het tweede is wat ontbijtvoedsel betreft uitverkocht en het derde bijna. Peter koopt nog een soort crackertjes met losse ham en kaas en een melk. Jacqueline besluit een oat met honing koekje te nemen met de chocolademelk van gisteren. Wat een ontbijt.

We gaan van de snelweg af en gaan naar het Petrified Forrest. We mogen op eigen gelegenheid het park doorrijden. Nou is er maar 1 weg, dus veel kan er niet fout gaan. Bij het eerste uitzichtpunt maken we gelijk al veel foto's. Dat is nog redelijk moeilijk. Want door de stand van de zon ziet alles er door de camera vlak uit, terwijl het dat toch echt niet is. Het is erg rood en heuvelachtig. Prachtig mooi.

En daar is dan opeens het visitors center. Nee hé. Nu al 25 mijl gereden? Zeker omdat het zo mooi was. Er staan nog maar 3 motoren van de 19 die er zouden moeten komen. Peter loopt buiten nog wat rond om foto's te maken. Hij ziet een man bij een hele grote versteende boom staan en zet ze op de foto. Inmiddels is iedereen bij het visitors centre aangekomen. De Duitser Horst (of heet hij nou Keess, ik weet het echt niet) is zo vaak gestopt om foto's te maken dat zijn luchtgekoelde motor warm liep. Ja, het is geen BMW zou deze Beierse meneer zeggen.

Na nog een fikse regenbui komen we in Flagstaff bij het hotel. Dat was het weer voor vandaag. Peter Berends haalt de kamerkaartjes voor 2 dagen bij de receptie. En hij reserveert voor de hele groep gelijk bij Granny's Closet. 19:00 uur vertrek, 19:30 eten. Morgenochtend ontbijt tussen 6 en 9. En om 9 uur vertrek naar de Grand Canyon. Dat wordt dus lekker uitslapen.

25 juli Flagstaff (Grand Canyon)

Om 9 uur vertrekken we. Wow, het kan hier echt regenen. We zagen het wel de op de tv, maar als je zelf in je zadel zit te smelten van de hitte, kun je je daar weinig bij voorstellen. Vanmorgen was het gewoon koud. Dus het vest en de trui gingen aan. Zijn ze toch nog ergens goed voor geweest. René zei: "regenpakken aan", dus de regenpakken gingen aan. En gelijk vanaf het begin hebben we regen gehad.

Eerst gaan we een helikoptervlucht over de Grand Canyon maken. Peter gaat niet mee. Hij weet nu al dat hij er strontziek van gaat worden. Dat is heel jammer. Hij gaat foto's maken van het geheel.

Jacqueline mag helemaal voorin zitten naast de piloot. Is dat even boffen.

Het is heel indrukwekkend, Zo groot, zo wijs, zo diep alles is. Dat kun je bijna niet beschrijven. Dat moet je gezien hebben. De Grand Canyon du Verdon (Frankrijk) is heel groot, maar deze Grand Canyon is onwijs. Na een klein half uur gaan we weer terug. Dan is het tijd voor een motorrit langs de Grand Canyon. Ook indrukwekkend. Veel foto's gemaakt.

Om 19.07 uur zijn we weer bij het hotel. En dan eerst maar eten bij de Galaxy aan de andere kant van de weg. Iets anders is te ver weg. Peter heeft een hamburger en Jacqueline een New York steak.

26 juli Flagstaff – Kingman

Zo, de hoogtestage zit er weer op. Het is weer gedaan met de frissigheid. Hitte is alles wat de klok slaat. Na een lekker ontbijt gaan we over de interstate op weg naar Kingman. Omdat we morgen via een alternatieve route naar Las Vegas gaan om de Hooverdam te bezichtigen, gaan we vandaag als extra naar Oatman. Want 'das muss man unbedingt gesehen haben' zegt Rene tegen onze Duitse vrienden. Nou oké. De route is in principe 150 mijlen dus een paar ?? extra kunnen er wel bij.

Na een uur zijn we in Seligman waar het volgens zeggen allemaal begon met route 66. Heerlijke nostalgie allemaal. Via Peace Springs (waar geen tankstation is) naar Truxton waar we de brave borst aan de pomp door zijn weekvoorraad benzine heen helpen. Ergens tussen Truxton en Kingman stoppen we nog een keer bij een souvenirwinkel. Vier dames kopen hetzelfde t-shirt en trekken dat aan voor de groepsfoto. Een Nederlands sprekende mevrouw wordt bereid gevonden één foto te maken. Maar dan wel met 28 verschillende camera's.

Bij het hotel een biertje drinken. En naar de kamer. Peter tukkie doen. Een triest dieptepunt qua avondeten. De pizzahut was zo slecht. Veel te luide muziek, de stoelen al op tafel eer we uitgegeten waren, niet zo een beste service. Nooit meer pizzahut.

27 juli Kingman – Las Vegas

Vegas, here we come. Het is maar 100 mijl. Maar wel 100 hele hete mijlen. De weg is recht en saai. Dan komen we na 70 mijl (en een kleine drinkstop tussendoor) bij de Hoover dam. We bekijken de Hooverdam en de electriciteitscentrale daar.

We rijden langs een prachtig meer dat Lake Mead zou heten. Maar Jacqueline heeft op de heenweg ook al een afslag gezien naar Lake Mead met een meer daarbij. Zou dat hetzelfde meer kunnen zijn? Lijkt ons niet.

Dan naderen we Las Vegas door de woestijn. De lucht is zo heet dat het zeer doet aan je gezicht. Het zweet breekt je spontaan aan alle kant uit. De lucht trilt zo erg van de hitte dat de stad helemaal beeft als je er naar kijkt. Als een compacte colonne de stad in. Het kleine foto toestel wordt zo heet dat Jacqueline het amper kan vasthouden. Eindelijk komen we bij het hotel aan. Pal onder de Stratosphere Tower. Mooi dicht bij de Strip. We kopen kaartjes voor een show in New York, New York en gaan lopend over de beroemde Strip de stad in. We vergapen ons aan de luxe en de namaak die je hier ziet. Het hotel "Venetian" slaat alles met een compleet Venetiaans gondelkanaal binnen.

We gaan de show van Cirque du soleil bekijken en zijn om 2 uur in de nacht weer terug in het hotel.

28 juli Las Vegas – Barstow

Gotver, wat is het heet. Sorry voor de vloek. Maar het is ook zo ongenadig heet vandaag. 110 graden Fahrenheit = 42 graden Celsius op de paal bij het benzinstation in Baker. De hele dag. Bah, je wordt er ziek van. Maar gelukkig waren er ook weer leuke dingen te melden.

Vanmorgen vroeg (nou 10 uur) was het nog koel genoeg voor de motoren om over de Strip de stad uit te rijden. Dat is nog een heel gedoe, want er is erg veel verkeer en er zijn veel stoplichten op de 4 mijlen van de Stratosphere Tower tot het laatste hele grote hotel waar je de snelweg op duikt. Maar het was echt leuk om te doen. Jacqueline heeft een aantal foto's en een aantal filmpjes gemaakt.

Dan gaan we de Mohave Desert in. Aan beide zijden van de weg cactussen zo groot als bomen en verder niets dan ongelooflijke hitte. In een klein plaatsje stoppen we om te drinken.

Nog 60 mijlen naar Barstow en het spookstadje. Na ongeveer 20 mijlen gaat bij iedereen het licht uit van de hitte. Stoptijd.

Waar we stoppen om te drinken, hangt een buitendouche speciaal voor motorrijders. De meeste mannen springen er met kleren en al onder. Helemaal zeiknat laten ze zich regenen. De meeste dames doen alleen hun hoofd. Foto's gemaakt. Later houden nog 2 personen hun helmen er onder om die ook nat te laten worden. Het was een prachtig schouwspel.

29 juli Barstow – Los Angeles

Tsjonge, dat was wel een heel lekker ontbijt bij de IHOP (the International House of Pancakes).

Pannenkoeken en wentelteeftjes met aardbeien, aardbeiensaus en slagroom. Heerlijk

We gingen om 8 uur op weg naar Victorville. Binnendoor. Daar in Victorville gaan we tanken. Dan gaan we de snelweg op naar Los Angeles. Folks, don't do this at home. Dat is echt niet grappig. We begrijpen waarom Amerikanen denken dat Utrecht en Amsterdam tot dezelfde stad behoren. Je rijdt gerust 80 mijlen (120 kilometer) om van de stadsrand van LA op het strand van Santa Monica te komen, waar het eind van de Route 66 is.

WE HEBBEN HET GEHAALD. Zonder ongelukken en dergelijke. Peter gaat nog even met zijn blote benen in de zee lopen. Nu heeft hij in alle 3 de grote oceanen gestaan. De Atlantische oceaan in Engeland, de grote of Indische oceaan in Nieuw Zeeland en de stille oceaan of Pacific in LA.

30 juli Los Angeles

Universal studio's

Met een busje gaan we naar Universal studio's. Hier kun je zien hoe heel veel films op dezelfde lokatie worden gemaakt. Het is allemaal nep. Het is er al redelijk druk en na een paar minuten zijn we Horst en Bram die met ons meegingen al kwijt. Nou ja, we zien ze wel weer op de terugweg.

Eerst nemen we een treintje door de diverse locaties, met uitleg van een engels sprekende meneer.

Na de lunch gaan we kijken bij een show waar ze liedjes zingen uit de film 'the bluesbrothers' en daarna naar een set van de film 'waterworld' Allemaal heel spectaculair en meet veel speciale effecten in de vorm van ontploffingen, vuur, gelanceerde vliegtuigen die neerstorten en jetski's die ook onder water kunnen.

Om half acht zijn we weer terug in het hotel, want om half negen is er het afscheidsdiner.

Ten slotte

Dit is een klein verslag van onze vakantie in Amerika. Wil je alles lezen en een paar van de foto's bekijken surf dan naar www.vancorse.nl en klik op het plaatje met route 66, of kom eens langs in Nieuwe Wetering en we laten je alle 2300 foto's zien.